

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Ing. O. F.**, zastoupen Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 27. 11. 2012, čj. 13092/12-1200-506330, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 9. 2015, čj. 15 Af 42/2013 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

I.

Vymezení věci

[1] Finanční úřad v Děčíně (dále jen „správce daně“) rozhodnutími ze dne 30. 8. 2012, čj. 169919/12/178913507710 a ze dne 1. 10. 2012, čj. 178220/12/178913507710, zamítl žalobcovy stížnosti na postup plátce daně – společnosti ČEZ Distribuce, a. s. při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření dle § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které Finanční ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „finanční ředitelství“) v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítlo.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí finančního ředitelství žalobou, kterou soud jako nedůvodnou zamítl. Odkázal přitom na nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012,

sp. zn. Pl. ÚS 17/11, který se podrobně zabýval souladem právní úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření s ústavním pořádkem, a také na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, čj. 1 Afs 76/2013 - 57.

II.

Důvody kasační stížnosti

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a rozhodnutí finančního ředitelství zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel namítl, že se krajský soud neměl řídit závěry vyplývajícími z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 76/2013 - 57, jelikož jejich aplikace znamená porušování ústavně zaručených práv stěžovatele. Argumentace kasační stížnosti se proto zaměřuje zejména na závěry uvedené v tomto usnesení.

[5] Institut prominutí daně podle stěžovatele nenaplnuje požadavky na účinný prostředek nápravy vyplývající z judikatury Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, jelikož není v procesní dispozici výrobců elektřiny ze slunečního záření. Je jen na vůli ministra financí, zda institutu prominutí daně využije či nikoliv. Jelikož ministr financí zůstal v této záležitosti nečinný a zákonodárce nepřijal takovou právní normu, která by umožnila správci daně na žádost stěžovatele prominout solární odvod podle § 259 daňového řádu, je jediným prostředkem vyhovujícím požadavkům Ústavního soudu postup podle § 237 daňového řádu.

[6] Podle stěžovatele rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v usnesení čj. 1 Afs 76/2013 - 57 chybně k závěru, že finanční úřady nemohou v řízení o stížnosti podle § 237 daňového řádu posuzovat bez jakékoliv psané právní úpravy likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka. Rozšířený senát tímto závěrem učinil z prostředku ochrany (stížnost podle § 237 daňového řádu) pouze formální nástroj, který neumožňuje stěžovateli domoci se nápravy protiústavního působení plynoucího z nečinnosti státu, což je zcela proti smyslu a účelu ústavněprávních záruk spravedlnosti vyjádřených v čl. 4 a v čl. 90 Ústavy a proti judikatuře Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva.

[7] Stěžovatel také předložil sdělení Ministerstva financí ze dne 19. 9. 2014, které reaguje na podněty výrobců elektřiny ze slunečního záření, a podle něhož byly podněty vzaty v potaz a budou využity při přípravě nejvhodnějšího komplexního řešení dané situace. Stěžovatel rovněž odkázal na tiskovou zprávu Ministerstva financí ze dne 18. 9. 2014, podle které mohou výrobci elektřiny ze slunečního záření podat žádost o posečkání daně u jakékoliv jiné daně, např. daně z přidané hodnoty, jejíž jsou poplatníci. Ani toto řešení nelze považovat za účinný prostředek nápravy.

[8] Dále stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěry uvedenými v usneseních Ústavního soudu ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1645/14, a ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. II. ÚS 1157/14, kterými byly odmítnuty ústavní stížnosti výrobců elektřiny ze slunečního záření proti rozsudkům Nejvyššího správního soudu, jež aprobovaly závěry uvedené

v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel nesouhlasil ani se závěry vyjádřenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14; podle tohoto nálezu nedochází současnou praxí k odepření spravedlnosti, neboť stěžovatel může žádat o zmírnění následků solárního odvodu. Ústavní soud také dodal, že stěžovateli nelze poskytnout ochranu prostřednictvím soudní moci před uplynutím zákonem garantované patnáctileté doby návratnosti investice, neboť nyní nelze jednoznačně dospět k závěru, že by bylo v neúměrné míře zasaženo vlastnické právo stěžovatele. Podle stěžovatele tento přístup nechrání ty výrobce elektřiny ze slunečního záření, kteří budou nuceni v důsledku solárního odvodu ukončit podnikatelskou činnost.

[9] Stěžovatel také odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2005, sp. zn. I. ÚS 403/03, který stanovuje povinnost soudu argumentačně se vypořádat s účastníkem uváděnými argumenty právní vědy nebo judikatury. Většina argumentace krajského soudu však spočívá v citaci usnesení rozšířeného senátu, proti němuž se stěžovatel již v rámci své žaloby vymezoval. Stěžovatel je toho názoru, že situace, ze které soudy při svém rozhodování vycházely, se změnila, a to zejména zmiňovanou nečinností výkonné a zákonodárné moci, která způsobila disproporční zásah do ústavně zaručených práv stěžovatele, neboť je obětí odepření spravedlnosti. Krajský soud tak měl přezkoumávat protiústavní dopady aplikace ustanovení o solárním odvodu v individuálním případě stěžovatele. K tomu však ještě stěžovatel upozornil na nedostatky požadavku na individualizaci výpočtu doby návratnosti. Uvedl, že 15letá doba návratnosti se týká výpočtu při stanovených technickoekonomických parametrech, nikoliv výpočtu pro individuálního investora (viz § 6 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů).

[10] Krajský soud podle stěžovatele pochybil, pokud nepřihlédl k jím navrženým důkazům (smluvní dokumentace, faktury, individuální ekonomická kalkulace návratnosti investice), čímž zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností.

[11] Stěžovateli je známo, že v typově obdobných věcech již bylo podáno několik stížností k Evropskému soudu pro lidská práva (např. vedených pod zn. 253/15, 6259/15 či 6941/15). Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. přerušil řízení do doby rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva o stížnosti vedené pod č. 253/15 týkající se obdobné věci. Na podporu svého požadavku odkázal na usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 26. 6. 2015, čj. 52 Af 9/2015 – 57, kterým bylo z požadovaného důvodu řízení v obdobné věci přerušeno.

III.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[12] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že daňové orgány byly ve věci vázány zákonnými ustanoveními, která byla zcela jednoznačná a neumožňovala více výkladů. Nelze připustit, aby správní orgán, byť v zájmu ochrany ústavnosti, předmětná zákonná ustanovení neaplikoval, neboť by se z jeho strany jednalo o zcela zřejmý projev svévole. Žalovaný považuje závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu za správné, včetně konstatování, že v řízení o stížnosti na postup plátce daně ani v navazujícím řízení nelze zohlednit konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce

elektrické energie. Žalovaný se tak plně ztotožnil se závěry napadeného rozsudku. Dále vyjádřil nesouhlas s návrhem stěžovatele na přerušení řízení a odkázal na rozhodnutí ze dne 18. 9. 2015, sp. zn. 5 Afs 44/2015, kterým Nejvyšší správní soud obdobné žádosti na přerušení řízení nevyhověl.

[13] Vzhledem k uvedenému navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] K osobě žalovaného soud podotýká, že k 31. 12. 2012 finanční ředitelství a finanční úřady zřízené podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, zanikly a jejich působnost převzaly orgány finanční správy příslušné podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. V souladu s § 19 odst. 1, § 20 odst. 1 a 2 a § 7 písm. a) posledně zmiňovaného zákona ve spojení s § 114 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, přešla působnost Finančního ředitelství v Ústí nad Labem jako orgánu rozhodujícího o odvoláních proti rozhodnutím finančních úřadů na Odvolací finanční ředitelství. Za žalovaného je proto třeba považovat v souladu s § 69 s. ř. s. právě Odvolací finanční ředitelství.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a dospěl k závěru, že není důvodná. Požadavky na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí formulovala ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Z přezkoumatelného rozhodnutí má být zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 – 52, nebo ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[18] Napadený rozsudek vyhovuje uvedeným kritériím. Z jeho odůvodnění je zřejmé, proč krajský soud aproboval právní závěry žalovaného a proč shledal žalobní námitky nedůvodnými. Závěry krajského soudu jsou srozumitelně formulované a vnitřně souladné. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval důkazy navrženými stěžovatelem, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, jelikož krajský soud postupoval v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 76/2013 – 57, podle kterého nejsou finanční úřady v řízení o stížnosti podle § 237 daňového řádu oprávněny posuzovat dopady solárního odvodu na poplatníka, a k tomuto postupu nejsou oprávněny ani správní soudy.

[19] Klíčovou právní otázkou v dané věci je, zda lze konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce daně a v navazujícím soudním řízení. Nejvyšší správní soud již v mnoha svých rozsudcích konstatoval, že úprava solárního odvodu je v obecné rovině v souladu s ústavním pořádkem. Vycházel přitom z odůvodnění nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, kterým Ústavní soud zamítl návrh na zrušení části zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Podle Ústavního soudu může v některých případech mít solární odvod pro konkrétního výrobce elektrické energie rdousící efekt.

[20] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v usnesení ze dne 17. 12. 2013, čj. 1 Afs 76/2013 - 57, dospěl k závěru, že konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektřiny ze slunečního záření nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v soudním řízení. Konstatoval, že § 237 daňového řádu umožňuje správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře výroby elektřiny. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, tedy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž by umožňoval individuální přístup k výrobcům. Stížnost na postup plátce daně tedy neumožňuje správci daně posoudit věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytnout poplatníkovi efektivní ochranu. Podle rozšířeného senátu by bylo absurdní klást na plátce povinnost, *nota bene* bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.

[21] S ohledem na požadavky dělby moci a z ústavního hlediska by bylo podle rozšířeného senátu přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní. Shora uvedený právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu potvrdil i Ústavní soud v usnesení ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 1273/14, a přidržela se jej i následná judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, kterou stěžovatel zmiňoval v kasační stížnosti. Tuto judikaturu lze považovat za ustálenou a stěžovateli je nepochybně známa.

[22] Stěžovateli nelze přisvědčit, že se krajský soud mohl a měl od závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu odchýlit. Nejvyšší správní soud určil kritéria, za nichž se krajský soud může odchýlit od dosavadní ustálené judikatury, již v rozsudku ze dne 8. 1. 2009, čj. 1 Afs 140/2008 – 77. Podle tohoto rozsudku není judikatura správních soudů neměnná a ani existence právního názoru vyjádřeného v rozhodnutí rozšířeného senátu nebrání opětovně kasační stížností zpochybnit jeho validitu. Změny judikatury za situace nezměněného právního předpisu by se měly odehrávat z principiálních důvodů, zejména proto, že se změnila právní předpisy související s právním předpisem vykládaným, resp. došlo ke změně právních názorů soudů, k jejichž judikatuře je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet, případně se změnila okolnosti podstatné pro působení právní normy dotvořené judikaturou, eventuálně se nově objevily jiné závažné důvody, které poskytnou základ pro změnu právního názoru Nejvyššího správního soudu, pokud potřeba takovéto změny převáží nad zájmy osob jednajících v dobré víře v trvající existenci judikatury.

[23] Skutečnost, že judikatura byla sjednocena rozšířeným senátem, přináší zvlášť významné argumenty ve prospěch setrvání na takto vytvořeném právním názoru. Brojí-li stěžovatel proti němu, a současně kromě nesouhlasu nepřinese v kasační stížnosti žádné s ním konkurující argumenty, postačí v rozhodnutí zpravidla toliko odkázat na příslušné části odůvodnění rozhodnutí rozšířeného senátu. Pokud naopak stěžovatel nabídne nové argumenty směřující proti právnímu závěru rozšířeného senátu, musí se s těmito argumenty Nejvyšší správní soud dostatečně vypořádat, eventuálně pokud jimi bude o nesprávnosti právního závěru přesvědčen, předložit věc podle § 17 odst. 1 s. ř. s. rozšířenému senátu.

[24] Podle Nejvyššího správního soudu však v daném případě nenastala žádná ze situací předvídaných ve výše uvedeném rozsudku. Nezměnily se právní předpisy související se zákonem o podpoře výroby elektřiny a ani nedošlo ke změně právních názorů soudů, k jejichž judikatuře je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet. V daném případě by se jednalo především o změnu přístupu Ústavního soudu, který však právní názor Nejvyššího správního soudu několikrát aproboval (viz usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1645/14 a sp. zn. II. ÚS 1157/14, jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14). Nedošlo ani ke změně okolností, které jsou podstatné pro působení právní normy, ani nenastaly nové jiné závažné důvody, které by mohly být základem pro změnu právního názoru, pokud potřeba takové změny převáží nad zájmy osob jednajících v dobré víře ve stávající judikaturu.

[25] Podle stěžovatele je zásadním důvodem pro odklon od stávající judikatury Nejvyššího správního soudu nečinnost ministra financí, který dosud nevyužil institut prominutí daně. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení ze dne 17. 12. 2013, čj. 1 Afs 76/2013 - 57, v bodě 57 uvedl, že v případě, že by složky státní moci zůstaly v této oblasti dlouhodobě nečinné a tato nečinnost by nabyla ústavního rozměru, byly by správní soudy povinny zakročit na ochranu práv stěžovatele a ostatních dotčených osob. Tento závěr zopakoval Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 10. 6. 2014, čj. 2 Afs 90/2013 - 36, a ze dne 27. 11. 2014, čj. 9 Afs 133/2013 - 49, jakož i v rozsudcích ve věcech stěžovatele ze dne 11. 12. 2014, čj. 7 Afs 138/2014 - 38 a čj. 7 Afs 164/2014 - 33. Ve všech těchto případech Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že řešení tvrzených nepříznivých dopadů odvodu na stěžovatele je stále v rukou moci zákonodárné a výkonné a až poté případně také moci soudní. Podle Nejvyššího správního soudu v projednávané věci namítaná nečinnost složek státní moci nenabyla ústavních rozměrů, a proto nenastaly důvody pro změnu judikatury nebo pro předložení věci rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s.

[26] Kasační soud již ve svém rozhodovací praxi zdůraznil, že není věcí soudní moci diktovat veřejné správě konkrétní způsoby naplnění jejích ústavních povinností. Rozšířený senát na konkrétním případě modeloval možnost eliminace likvidačních účinků odvodu; byl ovšem při svém rozhodování vázán jednak vlastní pravomocí řešit předloženou spornou právní otázku (a jen ji), jednak skutkovým a právním půdorysem posuzované věci. Na něm formuloval své závěry a nemohl se vymknout do oblasti jiných daňových povinností daňového subjektu a jeho celkové ekonomické situace. Na rozdíl od rozšířeného senátu má daňová exekutiva možnost rozvinout úvahu o zmírnění likvidačních účinků i jinými prostředky – a to posouzením celkové ekonomické situace

daňového subjektu se zohledněním a znalostí jeho pozic ve všech daních (viz rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2015, čj. 1 Afs 171/2015 – 41).

[27] Stěžovatel dále uvedl, že za účinný prostředek nápravy nepovažuje ani žádost o posečkání daně u jiných daní, jejichž je poplatníkem. Tato námitka má výhradně spekulativní a teoretický charakter a jako taková nemá vliv na posouzení věci samé. I kdyby stěžovatel tvrdil a prokázal, že takovou žádost neúspěšně podal, nelze se soudního přezkumu rozhodnutí o takové žádosti domáhat v nynějším řízení, jehož předmětem je rozhodnutí žalovaného o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správce daně o stížnosti na postup plátce daně, neboť se typově jedná o zcela odlišná rozhodnutí vydaná podle daňového řádu.

[28] S ohledem na výše uvedené krajský soud důvodně zamítl stěžovatelovu žalobu. Odvod z elektřiny ze slunečního záření je totiž v obecné rovině v souladu s ústavními předpisy a v konkrétní rovině nebylo možno dopady tohoto odvodu na stěžovatele posoudit v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v odvolacím řízení či soudním řízení. S ohledem na tyto závěry byl postup krajského soudu, který nedoplnil dokazování způsobem navrženým stěžovatelem, a svůj postup také odůvodnil, v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[29] Dále se kasační soud zabýval návrhem stěžovatele na přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. do doby rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva o stížnosti vedené pod č. 253/15 týkající se obdobné věci. Nejvyšší správní soud se již otázkou opodstatněnosti přerušení řízení v obdobné věci zabýval, avšak důvody pro přerušení neshledal (viz rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2015, čj. 4 Afs 39/2015 – 41, nebo ze dne 18. 9. 2015, čj. 5 Afs 44/2015 – 51). Lze sice připustit, že výsledek řízení před Evropským soudem pro lidská práva by mohl mít v hypotetické rovině do budoucna vliv na posuzování případů týkajících se solárních odvodů, jelikož judikatura uvedeného soudu je významným pramenem poznání Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou jsou tuzemské soudy vázány (srov. čl. 10 a čl. 95 odst. 1 Ústavy). Jak bylo ale výše nastíněno, Nejvyšší správní soud považuje, opíraje se o judikaturu rozšířeného senátu a Ústavního soudu, argumentaci stěžovatele za nesprávnou, resp. v řízení o žádosti na postup plátce odvodu nepřipadnou a nerelevantní. Nedomnívá se proto, že by stěžovatel mohl uspět u Evropského soudu pro lidská práva, a přerušení řízení tak v nyní posuzované věci nepokládá za relevantní (srov. možnost uvážení, kterou dává § 48 odst. 3 s. ř. s. soudu). Nejvyšší správní soud proto rozhodl bez přerušení řízení na základě zákona a v souladu s konstantní judikaturou správních soudů.

V.

Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[30] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu